בס"ד

יום **ב'**, **כט'** ב**אדר א'** תש"ס (**6** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אישרה מפקדת ה'הגנה' היום, **כט' באדר א'**, בשנת תש"ח(1948-5708), **את תוכנית ד'** – מתווה להשתלטות על שטח המדינה היהודית ושטחים המיושבים ע"י יהודים. [ספר המאה]

בשנת תשי"ז(1957-5717), הודיעה שרת החוץ, גולדה מאיר, באו"ם כי **ישראל מוכנה להשלים את הנסיגה מסיני** אחרי מבצע "קדש", חצי שנה לפני-כן, אם האו"ם יהיה אחראי למנהל ברצועת עזה ויובטח חופש השייט במיצרי טיראן.

הנסיגה מסיני (הראשונה...):

במבצע בזק כבשה ישראל את חצי-האי סיני ורצועת עזה, אולם לא החזיקה בהם זמן רב. הלחץ עליה, מצד ארה"ב והאו"ם, היה כבד, ואילו נוספו בתחילה גם איומים של ברה"מ לפגוע בישראל. על-אף ההצהרות הישראליות הראשונות על נחישות להחזיק בשטחים שנכבשו(!), החל מאבק שעיקרו היה נסיון ישראלי לקבל ערבויות מוצקות ככל האפשר בתמורה לנסיגה מרוב השטחים.
הנסיגה הישראלית, בשלבים ובאטיות, עוררה מורת-רוח בארה"ב. בישראל התפתחו רגשות אנטי-אמריקניים. הממשלה, בראשות בן-גוריון, השהתה את פינוי הכוחות, ורק משנתקבלו הבטחות מוושינגטון בדבר חופש השייט במיצרי טיראן – נמשכה הנסיגה וישראל פינתה גם את שארם א-שיח'. בשלב האחרון היא ניסתה להשאיר בידה את רצועת עזה – וללא הצלחה. נסיון של הרגע האחרון למנוע את שיבת הצבא המצרי לעזה – נכשל אף הוא. נשיא ארה"ב, אייזנהאור, שיבח בשדר לבן-גוריון את החלטת ישראל לסגת, והבטיח לו ש"**לישראל לא תהיה סיבה להצטער**".
עזה פונתה אחרונה. הרמטכ"ל, משה דיין, התנגד לנסיגה, אולם ציית להחלטות הממשלה. בעת פינוי אל-עריש, בינואר 57', אמר לעיתונאים: "המפקדים חייבים לאכול מנות צה"ל, גם טעימות, וגם מרירות." ובהזדמנות אחרת: "מי שמקבל על עצמו להיות חייל, כולל הרמטכ"ל, מקבל על עצמו מדיניות הבטחון של הממשלה." [ספר המאה]

כעבור 8 שנים, בשנת תשכ"ה(1965-5725), הסתבר כי גבולות הארץ עדיין לא שקטים: היו **תקריות היום גם בצפון וגם בדרום**. ארטילריה של צה"ל שיתקה תותחים סוריים שהריעשו את כוחות צה"ל בגבול הצפון. ומטוסי חיל האוויר הניסו "מיגים" מצריים בנגב.
[ספר המאה]

החליף היום **כרמי גילון** את יעקב פרי **בראשות השב"כ** לפני 5 שנים, בשנת תשנ"ה(1995-5755). פרי מונה מאוחר יותר לנשיא "סלקום". כרמי גילון התפטר בעקבות רצח רבין, כ 8- חודשים לאחר מכן. [ישראל 50]

על טיבו של עם ישראל...:

בשעה שמתבוננים ורואים את עם ישראל שקוע בחטא, האם צריך לאבד כל תקווה?
חז"ל [ירושלמי, **מסכת שקלים** א' א'] מלמדים אותנו שאי-אפשר לעמוד על אופיה של אומה זאת, ועל-כן אסור להתייאש ממנה לעולם. "אמר ר' אבא בר אחא: אין אתה יכול לעמוד על אופיה של אומה זו – נתבעין לעגל ונותנים. נתבעין למשכן ונותנים."
גם אם עם ישראל שקוע בענייני עגל, רק תתן לו אתגרים ראויים לשמם ותגלה את הכוחות הטמונים בו. יתר על כן, עצם מציאות זו שעם ישראל מדשדש בעניינים לא ראויים נובע מכך שלא נותנים לו את המזון הראוי לנשמתו, וממילא הוא נקלע למשבר. לפיכך דרך הטיפול במשבר אינה רק באמצעי ענישה אלא בהצבת אלטרנטיה גדולה ומאירה. [ר' אברהם בלס]

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!